

РЕШЕНИЕ

№ 340

гр. ***, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – *, V ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Биляна В. Видолова

при участието на секретаря ГАЛЯ Р. Н.А
в присъствието на ***а Р. Н. К. Б. Ив. А.
като разглежда докладваното от Биляна В. Видолова Гражданско дело № 20244430100654 по описа за 2024 година

за да се произнесе, намери за установено следното:

Производството е по реда на чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ вр. с чл. 45 вр. чл. 51 от ЗЗД - за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди и чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ вр. с чл. 45 вр. чл. 52 от ЗЗД - за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди.

Делото е образувано след обезсилване на решението по гр.д. 1564/2023г. на ПлРС с решение по възз. гр.д. 638/2023г. на ПлОС.

Ищецът А. Д. Д. е предявил против Прокуратурата на Република България и ОД-МВР *** искове по реда на чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ с искане за осъждане на ответниците да му заплатят солидарно обезщетение от 10 000 лева - неимуществени вреди и 613.65 имуществени вреди в резултат от незаконосъобразните им действия, ведно с лихва за забава по чл.86, ал.1 ЗЗД от деня на увреждането - 28.12.2022г. до окончателното изплащане на обезщетението. Твърди се, че на 28.12.2022г. срещу него е започнало наказателно производство по ***, за това, че на 28.12.2022г. около 00.30 часа до ***, ***, управлява ***, след употреба на наркотични вещества, установено по надлежен ред с техническо средство „ДРЪГ тест 5000”, проба

№ АО 72999 от 28.12.2022г. Образувано е производство за извършено престъпление по чл.343 б, ал. 3 НК. Сочи, че е бил издаден талон за медицинско изследване, за да бъде изготвена съдебно-химична експертиза, и че веднага след проверката бил задържан за срок до 24 часа със Заповед за задържане в РУ на МВР ***. Сочи, че същевременно с това било отнето и свидетелството му за управление на МПС, заедно с контролния талон и свалени рег.табели на автомобила му като бил съставен *** Сочи, че на 23.02.2023г. получил Постановление за прекратяване на наказателното производство на осн. чл. чл.199, чл.243, ал.1, т.1 във вр. с чл.24, ал.1, т.1 НПК от РП ***, в което било посочено, че е изготвена физико - химическа експертиза, чието заключение сочело, че в представените за изследване проби не са установени наркотични вещества. Твърди, че веднага след задържането му в полицията, в периода от образуване на прокурорската преписка до нейното прекратяване, а и понастоящем, е претърпял и търпи неимуществени вреди състоящи се в изживян ***. Сочи, че освен неимуществени вреди му били причинени и имуществени вреди, състоящи се в заплащане на сумата от 613.65 лв. по сметка на ОД на МВР *** за изследване на кръвната проба.

Прокуратурата на РБ оспорва предявените иски, не възразява по описаната фактическа обстановка, сочи, че ищецът не е бил привлечен като обвиняем, че в такъв случай не може да се ангажира неговата отговорност, че не може да отговаря за имуществените вреди. Оспорва датата, от която се дължи лихва за обезщетението.

Ответникът ОД на МВР *** счита, че е надлежна страна по делото и че компетентен да разгледа делото е Административен съд ***, оспорва исквете като недоказани.

Заинтересованата страна - РП ***, представлявана от *** К., ангажира становище, че искът следва да бъде отхвърлен.

След преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните е безспорно, че 28.12.2022г. срещу ищеца е започнало наказателно производство по *** за това, че на 28.12.2022г. управлявал ***, след употреба на наркотични вещества, установено по надлежен ред с техническо средство „ДРЪГ ТЕСТ 5000” - престъпление по чл. 343 б, ал.3 НК. На ищеца бил издаден талон за медицинско изследване, за изготвяне на

токсикохимична експертиза. Не е спорно, че след проверката ищецът бил задържан за срок до 24 часа в Първо РУ ***. От АУАН № 812763/28.12.202022г. е видно, че след проверката било иззети като доказателства: свидетелството на ищеца за управление на МПС, свидетелството за регистрация на лекия автомобил- *** и двете регистрационни табели на автомобила. От приложеното досъдебно производство е видно, че е изготвена токсикохимична експертиза, със заключение че в представените за изследване проби кръв и урина, не са установени наркотични вещества. С постановление на РП ***, на осн. чл.199, чл.243, ал.1, т.1 във вр. с чл.24, ал.1, т.1 НПК, наказателното производство е било прекратено поради липса на престъпление на 21.02.2023г., като то е получено от ищеца на 22.02.2023г. и съобразно посочения 7 дневен срок за обжалване, е влязло в сила на 02.03.2023г. Видно от изготвената справка за съдимост на ищеца в досъдебното производство, той е бил неосъждан. Ищецът е представил по делото вносна бележка от 23.02.2023г. по сметка на ОД на МВР ***, за заплащане на сумата от 613.65лв., с основание за плащане – кръвна проба.

Във връзка с твърденията на ищеца за претърпяни неимуществени вреди, по делото бяха разпитани в качеството на *** О.М. и К.Л. – ***, и *** Д.Д. – ***.

*** М. посочи, че в ***, където живее ищецът, след задържането на ищеца се е говорило, че той е ***, чувал е *** в селото да говорят за това, посочи случай, при който е чул в заведение в селото на съседната маса да се води разговор - дали другите са чули, че ищецът е станал ***, че е бил добро момче, но е станал боклук. Посочи, че след случая ищецът се е изолирал и травмирал, не излизал, а когато излезел го гледали „като полезно изкопаемо“. Посочи случай, при който отишъл в дома му да го види, но ищецът му казал да го остави на мира и че няма какво да си кажат, лежал в леглото, изглеждал занемарен, а преди бил енергичен и буден. След като върнали книжката на ищеца, той постепенно започнал да излиза, тогава му разказал какво се е случило, че е бил и задържан. Посочи, че *** на ищеца му казвал за периода след отнемането на книжката, че А. не е добре. Описа подробно поводите при които е ходил в *** – при *** си, след работа, през ден-през два. Заяви, че ищецът в този период не е работил, че автомобилът му е трябвал да ходи при *** му, която била от ***. *** Л., *** на ищеца, от ***, посочи, че също знае

за случая – за задържането, за положителната проба за ***, за отнемането на СУМПС за два месеца. Посочи, че през този период е виждал, че ищецът бил ***, имало неудобство, твърдял пред компанията, че не взема ***. Затворил се в себе си и не искал да излиза, бил нервен, че тестовите не излизат и не знае дали са положителни ли отрицателни. Посочи, че първо *** на ищеца му казал за случая, но после и самия ищец му е разказал, но почти през целия период, докато не излезли тестовите, той отказвал да излиза с компанията, или когато излезел, след 10 минути се прибирал, казвал, че не му е комфортно. Не е сигурен дали тази Нова година са празнували заедно с ищеца. *** на ищеца – *** Д.Д., посочи, че живеят заедно, че другият му *** го събудил късно вечерта и му е казал, че са задържали А. за ***. На следващия ден той го взел от Първо РУ ***, питал го защо не е ял нищо, а *** се разплакал и му казал, че те ще му кажат, че са отгледали един ***. Посочи, че през времето, в което не е имал СУМПС, ищецът е бил записан на курсове за тракторист в ***, ходил на тях, но трябвало или *** да го кара, или друг човек. Посочи, че *** е малко, около 1000 човека, и всичко се разбира в него, че цялото село го познавало, и хора са го питали дали е вярно, че на сина му са му взели книжката, а други говорили, че децата му са ***. Посочи, че са имали разговори със *** че той му казал, че вярва, че не е вземал ***, но се виждало, че това му тежи – намирал го нощем буден, и той му казвал, че не му се спи. Бил притеснен, казвал, че са го задържали като престъпник, *** виждал, че в този период *** започнал да страни от другите, не бил същият. Другите го викали да излиза, той излизал понякога, но повечето пъти казвал, че ще отиде по-късно. Посочи, че в този период *** не е работил, случвало се е преди това да ползва автомобила за придвижване до *** и ако *** му го прати да зареди нещо за магазина й. Посочи, че в периода преди да излезе резултата от експертизата, *** твърдял, че не е вземал *** и че резултатите ще са отрицателни, но се притеснявал, че хората говорят, че е ***, и че няма да може да ги убеди в противното.

Съдът кредитира изцяло показанията на разпитаните ***, тъй като техните впечатления по спорните обстоятелства са непосредствени, последователни са за лично възприети от свидетелите обстоятелства в различни ситуации по различно време, а от друга страна - описаното поведение на ищеца е логично, с оглед ситуацията, в която се е намирал за процесния период.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на предявения иск срещу двамата ответници при условията на солидарност, съдът намира следното: Един от основополагащите принципи за функционирането на държавата, намерил израз в чл.7 от Конституцията на РБ, е този за отговорността на държавата за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Конституцията на РБ изрично предвижда, че отговорността в този случай е на държавата, а не на отделните нейни органи. Със ЗОДОВ се урежда въпросът срещу кой държавен орган - юридическо лице, се предявява искът, а не кой е длъжник по материалното правоотношение. Според разпоредбата на чл.2 от ЗОДОВ, държавата отговаря за причинените вреди, тоест тя е длъжник, а според изричната разпоредба чл.7 от ЗОДОВ, ответник по делото е орган по чл.2, ал.1 от ЗОДОВ, процесуален субституент на държавата. При иск по чл. 2 от ЗОДОВ, Прокуратурата на РБ е легитимирания процесуален субституент на държавата във всички случаи, за които не е посочен изрично друг орган, както е разяснено в ТР №5/2015 г. по т.д №5/2013 г. на ОСГК на ВКС. Въпреки това, ако увреждането е причинено едновременно от незаконни действия и актове на повече от един правозащитен държавен орган /Прокуратурата на РБ, разследващите органи и/или полицейските органи/, и вредата следва да се обезщети глобално, то е възможно всички те като посочени от ищеца ответници да представляват държавата в качеството им на процесуални субституенти. Възможността Държавата да се представлява от различни органи по искове за обезщетение за вреди се допуска от законодателя и не е отречена в съдебната практика на ВКС /например решение №490/2013 г. по гр.д №1427/2011 г., I. г.о. на ВКС; решение по гр.д №652/2011 г., IV г.о. на ВКС, решение №157/21,12,2018 г. по гр.д. №4776/2017 г., III г.о. на ВКС и др./, с оглед дадената възможност съответните органи да променят практиката си и да не допускат за в бъдеще незаконни актове и действия. Ако Прокуратурата на РБ и разследващите органи /в лицето на ОД на МВР *** в случая/ са привлечени от ищеца да отговарят солидарно за незаконно обвинение, положението им като процесуални субституенти на Държавата е различно от това на солидарно отговорните в материалноправните отношения, които, съгласно чл.216, ал.1

от ГПК, действат самостоятелно и процесуални действия и бездействие на един от тях нито ползват, нито вредят на останалите в процесуално отношение. При това положение предявяването на иска срещу Прокуратурата и ОД на МВР *** при условията на солидарна отговорност е допустимо, и искът следва да се разгледа по същество и то по граждански ред.

В разпоредбата на чл.2 от ЗОДОВ е регламентирана отговорността на държавата за причинени на гражданите вреди от незаконни действия на правозащитните органи. Тази отговорност е обективна и възниква при наличие на сочените в закона предпоставки. Както се установи в настоящия случай наказателното производство е било прекратено поради липса на извършено престъпление по чл.343б, ал.3 от НК. Поради това са налице предпоставките по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на ответниците. В разпоредбата са предвидени хипотези на отговорност на държавата за вреди - при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради неизвършване на деянието от лицето или извършеното деяние не е престъпление /защото липсва някой от елементите от обективна и субективна страна на фактическия му състав/. В тези хипотези елемент от състава на отговорността е наличието на обвинение. Съмнение за наличие на посочения елемент от фактическия състав на отговорността на държавата предизвикват последните две хипотези на нормата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, и то само когато прекратяването на наказателното производство е извършено в ДП. Досъдебно производство се образува при наличие на предвидени в НПК предпоставки /чл.207, ал.1 от НПК/ - законен повод и наличие на достатъчно данни за извършено престъпление от общ характер - с постановление на *** по чл.212, ал.1 от НПК или със съставяне на протокол за първото действие по разследването в случаите по чл.212, ал.2 от НПК /при неотложни следствени действия/ или в случаите на бързо производство по чл.356, ал.3 от НПК. При различните начини за поставяне началото на наказателното производство са предвидени и различни правила за привличане на лице като обвиняем: при образуване на ДП по чл.212, ал.2 от НПК, разследващият орган може да привлече лицето и със съставянето на протокола за първото действие по разследването срещу него - чл.219, ал.2 от НПК; при образуването на бързо производство лицето се счита за обвиняем от момента на съставяне на акта за първото действие по разследването срещу

него - чл.356, ал.4 от НПК; при образуване на ДП по чл.212, ал.1 от НПК се пристъпва към привличане с постановление на разследващия орган, когато се съберат достатъчно доказателства за виновността на лице в извършване на престъпление. С оглед на това, при образуване на ДП с постановление по чл.212, ал.1 от НПК - какъвто е процесния случай, не е предвидено посочване в него на лицето, извършило престъпление, дори да са налице данни за него - чл.214, ал.1 от НПК. Когато ДП в нарушение на това правило е образувано срещу конкретно лице /с посочване на името му в постановлението/ и то е разпитано като свидетел /т. е. извършено е действие по разследване срещу него с участието му/, въпреки че не е било привлечено като обвиняем по предвидените форма и ред, следва да се счита, че е ангажирана наказателната му отговорност и че от проведеното срещу него наказателно преследване до прекратяването на досъдебното производство поради неизвършване на деянието или поради неговата несъставомерност то може да претърпи вреди, отговорна за които е Държавата на основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ /в този смисъл е решение №431/11.04.2016 г. на ВКС по гр. д. №2329/2015 г., ГК, IV г. о./. Макар и срещу ищеца да не е имало реално привличане като обвиняем е ясно, че досъдебното производство се е водело срещу него. Лицето търпи вреди от проведеното срещу него наказателно преследване дори и в случаите, когато производството е прекратено без да му е повдигнато обвинение - в този смисъл е Решение №425/01.12.2015 г. на ВКС по гр.д. №3143/2015 г., IV г.о. - тоест липсата на привличане по чл.219 от НПК не е пречка за лицето да търси вреди по посочения по горе фактически състав на ЗОДОВ. Следва да се има предвид, че държавата дължи обезщетение независимо от това дали вредите са причинени виновно, като вината на конкретни длъжностни лица не се изследва, т.к. е извън предмета на делото. При обективната отговорност по ЗОДОВ се прилага принципът на риска, а не на вината. Отговорност за държавата да обезщети вредите възниква и при прекратено предварително производство, водено срещу единствен възможен извършител на престъплението, което се разследва, дори и без лицето да е формално привлечено като обвиняем по реда на НПК, както е и в настоящия случай.

Започването на ДП, с посочен единствен възможен извършител – ищеца, само по себе си е увреждащо действие, тъй като засяга неговия личен живот, авторитет и достойнство на гражданин, а при доказване на увреждащите последици от незаконното наказателно преследване, съдът е

длъжен да присъди обезщетение за причинените вреди, при съобразяване с релевантните за спора обстоятелства, от значение за определяне на конкретния размер, като ищецът не е длъжен да твърди и доказва преживения обичаен страх от наказателната отговорност и получения обичаен дискомфорт от упражнената принуда, т.к. те следват от закона, но за всички останали болки и страдания е необходимо да има твърдения и доказателства /в т.см. и Решение № 176 от 19.07.2017 г. на ВКС по гр. д. № 3501/2016 г., IV г. о., ГК, Решение № 53 от 7.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3528/2018 г., III г. о., ГК и др./. ТР № 3/2005г., т.11, предвижда, че обезщетението за неимуществени вреди се определя глобално - по справедливост, по реда на чл. 52 от ЗЗД, при установяване на причинно - следствена връзка между незаконното обвинение и вредите претърпени от ищеца. Съдебната практика е в насока, че понятието “справедливост” не е абстрактно, а предполага във всеки конкретен случай да се съобразят обективно настъпилите обстоятелства - тежест на повдигнатото и поддържано срещу ищеца обвинение, продължителност на наказателното преследване, вид и продължителност на наложената му мярка за неотклонение, отражението на наказателното преследване върху физическото и психическо здраве на обвиняемия, върху доброто му име в обществото и върху взаимоотношенията му със семейството, близките и приятелите му, наличието на съпричиняване на вредите и др. Съдът приема, че наказателното производство е било с продължителност от 28.12.2022г. до 02.03.2023г. – повече от два месеца. В случая доказателствата, събрани във връзка с претърпените неимуществени вреди са гласни, и сочат наличие на твърдяните в исковата молба вреди – *** на ищеца, и то за целия период. Същевременно съдът отчита, че е било налице полицейско задържане на ищеца, което при неговото чисто съдебно минало и възрастта му към датата на задържането – 20 години, неминуемо е предизвикало стрес, и то от по-високо от обичайното за ситуацията ниво. Съдът намира също, че по този начин са били засегнати достойнството и доброто име на ищеца в обществото, същият е бил злепоставен пред своето семейство, приятели и общност, и то в малко населено място, в което обичайно всички жители се познават – това е довело до доказаната от свидетелските показания затвореност и нарушаване на социалните контакти на ищеца. За квалификацията, по която е водено досъдебното производство – чл. 343б ал. 3 от НК, се предвиждат **три наказания** - наказание лишаване от

свобода от една до три години, глоба от 500 лева до 1500 лева, като същевременно кумулативно се налага и наказание по чл. 343г от НК - лишаване от право по чл. 37, ал. 1, точка 7, и може да се постанови лишаване от право по точка 6.

Отчитайки всичко горепосочено, съдът счита, че претърпените **неимуществени вреди** от ищеца следва да бъдат обезщетени със сумата от 3000лв., и тази искова претенция следва да се уважи за посочената сума, като върху нея се присъди и законната лихва. Съгласно разясненията, дадени в т.4 от ТР № 3/2005 г. на ОСГК на ВКС на РБ, лихва се дължи от момента на прекратяване на наказателното производство, поради което претенцията за присъждане на законна лихва върху обезщетението с начален период 28.12.2022г. е неоснователна. Ето защо следва да се присъди законна лихва с начален период 02.03.2023г., а за периода 28.12.2022г. - 01.03.2023г., претенцията за законна лихва следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана. Исковата претенция за неимуществени вреди в останалата ѝ част до пълния ѝ размер от 10 000лв., следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана.

Претенцията за обезщетение на **имуществените вреди**, претърпени от ищеца, се доказва изцяло с представената по делото вносна бележка за сумата от 613.65лв. – за изготвяне на химическа експертиза, явно е че тази сума е внесена именно във връзка с воденото производство за доказване на един от елементите на фактическия състав на престъплението по чл. 343 б ал. 3 от НК, и е внесена преди влизане в сила на постановлението за прекратяване на наказателното производство от ***. Именно прокуратурата осъществява функциите по ръководене и решаване на досъдебното производство, нейното произнасяне е именно на базата на тази експертиза, и направените разноси се дължат на ищеца, като единственият начин те да му бъдат възстановени е по реда на ЗОДОВ. Сумата е дължима ведно със законната лихва, считано от 02.03.2023г. - датата, когато е влязло в законна сила постановлението за прекратяване на наказателното производство / т. 4 от ТР № 3/2005 год. по тълк. д. № 3/ 2004 год на ОСГК на ВКС на РБ/. В частта, в която се иска присъждане на законна лихва върху обезщетението за имуществени вреди за периода от 28.12.2022г. до 01.03.2023г. включително, претенцията следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана.

При този изход на делото, и на основание чл. 10 ал. 3 от ЗОДОВ ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца солидарно направените деловодни разноски в размер на 10лв. за д.т., и адвокатско възнаграждение съобразно уважената част от исковата претенция, което възлиза на 510.72лв. В случая, възражението за прекомерността на адв. възнаграждение на ищеца от Прокуратурата на РБ е несвоевременно направено – едва с писмените бележки, но дори и да бъде разгледано по същество – то не би било основателно, т.к. касае представителство на ищеца при три разглеждания на претенциите - два пъти в първа инстанция и веднъж – във въззивно производство.

Съгласно чл. 10 ал. 4 от ЗОДОВ, съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. В този случай, при направеното искане от страна на ОД на МВР ***, което е защитавано от юрисконсулт, съдът определя размер на възнаграждението – 200лв. на осн. чл. 25 ал. 2 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съразмерно с отхвърлената част от претенциите, ищецът следва да бъде осъден да заплати на този ответник разноски в размер на 131.91лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ, вр. с чл. 45 вр. чл. 52 от ЗЗД, ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, ***, и ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ гр. ***, ***, с адрес на управление гр. ***, ***, **ДА ЗАПЛАТЯТ СОЛИДАРНО** на А. Д. Д., ЕГН *****, сумата от 3 000.00лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от незаконно обвинение за извършено престъпление по чл. 343б ал. 3 от НК, ведно със законната лихва, считано от 02.03.2023г. до окончателното изплащане на сумата, като за разликата до 10 000 лв. и за присъждане на законната лихва върху обезщетението за периода от 28.12.2022г. до

01.03.2023г., ОТХВЪРЛЯ предявения иск, като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА, на основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ, вр. с чл. 45 вр. чл. 51 от ЗЗД, ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, с адрес ***, и ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ гр. ***, ***, с адрес на управление гр. ***, ***, ДА ЗАПЛАТЯТ СОЛИДАРНО на А. Д. Д., ЕГН *****, сумата от 613.65лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконно обвинение за извършено престъпление по чл. 343б ал. 3 от НК, ведно със законната лихва, считано от 02.03.2023г. до окончателното изплащане на сумата, като иска за присъждане на законната лихва върху обезщетението за периода от 28.12.2022г. до 01.03.2023г. , ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА, на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, с адрес ***, и ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ гр. ***, ***, с адрес на управление гр. ***, ***, ДА ЗАПЛАТЯТ СОЛИДАРНО на А. Д. Д., ЕГН *****, сумата от 10.00лв. - платена д.т. и сумата 510.72лв. направени разноси за адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА, на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, А. Д. Д., ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ на ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ гр. ***, ***, с адрес на управление гр. ***, ***, сумата от 131.91лв., представляваща направени разноси за юрк. възнаграждение, съобразно отхвърлената част от иска.

Производството по делото е разгледано с участието на *** от РП *** на основание чл.10, ал.1 от ЗОДОВ.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред ***ски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – ***: _____